

รวมวงศุบุครว ลี เซ็วอฃว

อาสาฬหบูชาและเข้าพรรษา

ศูนย์วัฒนธรรมศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

ဒုသာသနာပုဒ္ဓါ လိ ဧဝံသော

ငြိငြိတုဒ္ဓိသိတြဗ္ဗဗာသဗ္ဗေဒါငြိဝံသော

ပြခံပီ ၂၅၆၄

ဓုဂ္ဂိဝံသုဒ္ဓိသိဒ္ဓိ

မဟာဝိဇ္ဇာလောကီယေဝိဇ္ဇာနန္ဒိယုလံဘုဒ္ဓ

အာဇာနည်အစုအဝေးဝင်ခံယူခြင်း

အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်းအကျအရ ဝင်ခံယူခြင်း

အစုအဝေး ဝင်ခံယူခြင်း

အစုအဝေး ဝင်ခံယူခြင်း

အစုအဝေး ဝင်ခံယူခြင်း

อสาพหุชาและเข้าพรรษา

เรียบเรียงโดย ศักดิ์รินทร์ ชาวจิว

นักวิชาการศึกษา ศูนย์วัฒนธรรมศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

วันอสาพหุชา

อสาพหุชา ย่อมาจาก อสาพหุปรุณมีปุชา คือการบูชาในวันเพ็ญเดือน อสาพหะ หรือเดือนแปด (หากเป็นเดือน ๑๐ เหนือ) เดือนอสาพหะ เป็นเดือนที่ พระจันทร์เพ็ญเสวยฤกษ์อสาพหะ

ฤกษ์อสาพหะ คือกลุ่มดาวที่เรียกว่า “อาชาตม” ในภาษาสันสกฤต หรือ “อสาพหะ” ในภาษาบาลี อันเป็นฤกษ์ ๒ กลุ่ม ในฤกษ์ที่ ๒๐ คือ บุรพสาพหะ หรือ ปุพพสาพหะ ชื่อไทยว่าดาวสัปดาห์ข้าง ล้านนาว่าดาวปลายงาข้างหรือดาวซีไฟ และ ฤกษ์ที่ ๒๑ คือ อุตตราชตม หรือ อุตตราสาพหะ ชื่อไทยว่าดาวตรงอน ล้านนาว่าดาวปลายหางข้าง อันเป็นดาวที่อยู่ในกลุ่มดาวคนยิงธนู (Sagittarius)

ฤกษ์ที่ ๒๐ บุรพสาพหะ และ ๒๑ อุตตราสาพหะ

วันอาสาฬหบูชา เป็นวันที่ถือว่าเกิดพระรัตนตรัยครบองค์ ๓ คือพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ หากว่าหลังจากพระองค์ตรัสรู้แล้วไม่ได้นำมาส่งสอน เวไนยสัตว์ พระองค์ก็จะกลายเป็นปัจเจกพุทธเจ้า แต่ด้วยพระเมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย เพื่อที่นำทางสู่ความหลุดจากวิญญูสงสาร กอปรกับพิจารณาถึงบุคคล ๔ จำพวก ที่ ๓ ใน ๔ นั้นพึงสั่งสอนได้ จึงตัดสินใจที่ประกาศข้อธรรมที่ตรัสรู้นั้นสู่มวลมนุษยชาติ

โปรดปัญจวัคคี

หลังจากที่พระองค์ได้ตรัสรู้ธรรมแล้วในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ ทรงเสวยวิมุตติสุขอีก ๗ สัปดาห์ ท้าวสทัมบตีพรหมได้อาราธนาให้พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมแก่เวไนยสัตว์ คือสัตว์ที่พึงสั่งสอนได้ จากนั้นพระองค์ทรงพิจารณาถึง

บุคคลที่ควรจะแสดงธรรมที่พระองค์ทรงค้นพบนั้นโปรด เมื่อระลึกถึงอาหารดาบส
กาลามโคตร และอุทกดาบส รามบุตร พระอาจารย์ทั้งสองก็ได้ทำกาละ(เสียชีวิต)
ไปแล้ว จึงระลึกถึงปัญจวัคคี ที่เคยอยู่อุปัฏฐากตอนที่แสวงหาสัจธรรม และปัญจ
วัคคีได้อยู่ยังเมืองพาราณสี และได้พบกับปัญจวัคคี พร้อมได้บอกว่าพระองค์ได้
ตรัสรู้เองโดยชอบและจะนำธรรมที่ค้นพบนั้นมาเทศนาสั่งสอน ครั้งแรกปัญจวัคคี
นั้นไม่ค่อยจะเชื่อใจแต่ในที่สุดก็ยินดีที่จะรับฟังพระธรรมเทศนาของพระพุทธองค์
ณ บริเวณป่าอิสิปตนมฤคทายวัน

ธรรมที่พระพุทธองค์ได้เทศนาในวันนั้นคือ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”
โดยเนื้อหากล่าวถึงอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค เมื่อเทศนาจบ
พระโกณฑัญญะ ได้ดวงตาเห็นธรรมและได้ขอบวชในพระพุทธศาสนา โดยวิธี
เอหิภิกขุอุปสัมปทา เป็นการบวชโดยตรงจากพระพุทธเจ้า ฉะนั้นในวันนั้นจึงเป็น
วันที่มีพระรัตนตรัยครบทั้งองค์สาม ส่วนปัญจวัคคีอีก ๔ คนนั้นก็ได้อุปสมบท
เรียงลำดับมาจนถึงแรม ๔ ค่ำ ปัญจวัคคีทั้ง ๕ จึงกลายเป็นภิกษุชุดแรกใน
พระพุทธศาสนา

ธรรมเมกขสถูป สถานที่สร้างขึ้นเพื่อระลึกถึงจุดที่พระพุทธองค์ทรงแสดงปฐมเทศนาโปรด
ปัญจวัคคีย์

แม้ว่าวันอาสาฬหบูชาจะมีความสำคัญยิ่ง แต่ประเทศต่างๆ ยังไม่ให้ความสำคัญเท่าไรนัก เมื่อเทียบกับวันวิสาขบูชา อาจเนื่องด้วยวันอุโบสถศีลก่อนที่จะเข้าพรรษา จึงไปวัดทำบุญเตรียมวันเข้าพรรษาก็เป็นได้ ทั้งนี้ ในหลายพื้นที่ มักไม่เรียกหรือไม่รู้จักรวันอาสาฬหบูชาแต่จะเรียกว่าวันเข้าพรรษาแทนเช่นในล้านนา รัฐไทยใหญ่ เป็นต้น ด้วยเป็นวันที่ชาวบ้านไปวัดพร้อมกับพิธีถวายเทียน ถวายผ้าอาบน้ำฝนเนื่องในวันเข้าพรรษา และในวันเข้าพรรษาจริงๆ คือวันแรม ๑ ค่ำนั้น ก็จะเป็นกิจภายในของสงฆ์ที่จะเริ่มนับกัน

ในประเทศไทยนั้น วันอาสาฬหบูชา ได้ถูกกำหนดให้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาของประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยคณะสังฆมนตรี (มหาเถรสมาคม) ในสมัยนั้น ได้มีมติให้เพิ่มวันอาสาฬหบูชาเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา (ในประเทศไทย) ตามคำแนะนำของ พระธรรมโกศาจารย์ (ชอบ อนุจารี) โดย

คณะสงฆ์มหานิกายได้ออกเป็นประกาศสำนักสังฆนายก กำหนดให้วันอาสาฬหบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนาพร้อมทั้งกำหนดพิธีอาสาฬหบูชาขึ้น เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

ในประกาศสำนักสังฆนายกเรื่อง กำหนดพิธีอาสาฬหบูชา ในราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้ระบุความสำคัญของวันอาสาฬหบูชาไว้ดังนี้

๑. เป็นวันแรกที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระพุทธศาสนา
๒. เป็นวันแรกที่พระบรมศาสดาทรงแสดงพระธรรมจักร์ ประกาศสังจธรรม อันเป็นองค์แห่งพระสัมมาสัมโพธิญาณ
๓. เป็นวันที่พระอริยสงฆ์สาวกองค์แรกบังเกิดขึ้นในโลก คือ พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้รับประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทา ในวันนั้น
๔. เป็นวันแรกที่บังเกิดสังฆรัตนะ สมบูรณ์เป็นพระรัตนตรัย คือ พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ

สำหรับกิจที่ทางพุทธศาสนิกชนที่จะกระทำกันในวันนี้ นอกจากว่าจะไปทำบุญ ใส่บาตร ไหว้พระรับศีล กันตามปกติวันอุโบสถศีล เวียนเทียนแล้ว ยังมีกิจกรรมพิเศษสำหรับเตรียมงานวันเข้าพรรษากัน นั่นคือ การถวายเทียน และ ถวายผ้าอาบน้ำฝน

วันเข้าพรรษา

วันเข้าพรรษา ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หากว่าปีไหนเป็นปีอธิกมาส ก็จะตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หนที่สอง จากนั้นไปอีก ๓ เดือน เป็นช่วงเข้าพรรษา คือเป็นช่วงที่พระสงฆ์จะอยู่จำพรรษายังที่หนึ่ง ๆ เป็นเวลา ๓ เดือน ตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ถึง ขึ้นสิบห้าค่ำ เดือน ๑๑

การเข้าพรรษาแต่เดิมนั้นพระพุทธเจ้ายังมีได้ทรงบัญญัติไว้ ด้วยพระองค์ไม่เคยตั้งกฎใดๆ ขึ้นมาก่อนเลย เหตุนี้ทำให้ก่อนที่จะมีการบัญญัติ พระสงฆ์ต่างจาริกเผยแผ่พระธรรมคำสอนไปยังทุกสถานที่และทุกกาล โดยเฉพาะพระสงฆ์กลุ่มฉัพพัคคีย์ ในครั้งนั้นพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เวฬุวันมหาวิหาร กรุงราชคฤห์ มีภิกษุ ๖ รูปหรือที่เรียกว่า ฉัพพัคคีย์ ที่แข่งขันในการออกเผยแผ่พระศาสนา ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ไม่ว่าฝนจะตกหนัก แดดจะแรงกล้า อากาศจะหนาวเหน็บเพียงใด ยิ่งในช่วงฤดูฝน เป็นช่วงของการทำนา การที่พระสงฆ์จาริกไปยังสถานที่ต่าง ๆ ต้องตัดผ่านทุ่งนา ทำให้ต้นข้าวในนาเสียหาย และอาจเหยียบย่ำสัตว์ที่ออกหากินให้ถึงแก่ชีวิตได้ กอปรกับนักบวชในศาสนาอื่นๆ ต่างก็หยุดเดินทาง ทำให้มีการติเตียนพระภิกษุในเรื่องนี้ จนถึงพระกรรมของพระพุทธองค์ พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติให้พระภิกษุอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ตลอดระยะเวลาของฤดูฝน

ฤดูฝนนั้นจะเริ่มตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ไปถึง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ โดยแบ่งเข้าพรรษาอยู่ ๒ ระยะเวลา คือ ปุริมพรรษา หรือพรรษาแรก โดยเริ่มที่ แรม ๑ ค่ำเดือน ๘ และอีกระยะเวลาคือ ปัจฉิมพรรษา หรือพรรษาหลัง คือหากว่าภิกษุเข้า

ปุริมพรรษาไม่ทันก็ให้เข้าปัจฉิมพรรษาแทนคือในวัน แรม ๑ ค่ำเดือน ๙ แทน ดังปรากฏใน วัสสุภนายิกขันธกะ ที่ว่า

“เทวมา ภิกขเว วัสสุภนายิกา ปุริมิกา ปจฉิมิกา อปรชชุตตาย อาสาฬหิยา ปุริมิกา อุปนตพพา มาสคตาย อาสาฬหิยา ปจฉิมิกา อุปนตพพา อีมา โข ภิกขเว เทว วัสสุภนายิกาติ ฯ”

“ภิกษุทั้งหลาย วันเข้าพรรษานี้มี ๒ คือ วันเข้าพรรษาดัน ๑ วัน เข้าพรรษาหลัง ๑ เมื่อพระจันทร์เพ็ญเสวยฤกษ์อาสาฬหะล่วงไปแล้ววันหนึ่ง พึงเข้าจำพรรษาดัน เมื่อพระจันทร์เพ็ญเสวยฤกษ์อาสาฬหะล่วงไปแล้วเดือนหนึ่ง พึงเข้าจำพรรษาหลัง ภิกษุทั้งหลาย วันเข้าพรรษามี ๒ วันเหล่านี้แล”

และเข้าพรรษาไปจนหมดฤดูฝน คือขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ แต่โดยทั่วไปจะเข้าพรรษาเพียง ๓ เดือน คือออกพรรษาในวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ และเหลืออีก ๑ เดือนนั้นเป็นช่วงเตรียมตัวออกจาริก

พระสงฆ์จะต้องจำพรรษาในกุฏิ หรือที่ที่มีหลังคาและฝารอบขอบชิด มีพิธี “อธิษฐานพรรษา” ยังโบสถ์และกุฏิด้วย และอยู่ที่นี่ตลอด ๓ เดือน หากไม่ขาดพรรษา และถือว่า “อาบัติทุกกฏ” หรือต้องโทษทางสงฆ์ แต่ก็ยังมีข้อยกเว้น คือ ออกไปกิจได้ตามที่กำหนด แต่ต้องกลับมาภายใน ๗ วัน เรียกว่า “สัตตหกรณียะ” และกิจที่พระพุทธองค์อนุญาต มีดังนี้

๑. การไปรักษาพยาบาล หาดอาหารให้ภิกษุหรือบิดามารดาที่เจ็บป่วย เป็นต้น กรณีนี้ทำได้กับสหธรรมิก ๕ และมารดาบิดา
๒. การไประงับภิกษุสามเณรที่อยากจะสึกมิให้สึกได้ กรณีนี้ทำได้กับสหธรรมิก ๕

๓. การไปเพื่อกิจธุระของคณะสงฆ์ เช่น การไปหาอุปัชฌาย์มาซ่อมกุฏิที่ชำรุด หรือ การไปทำสังฆกรรม เช่น สวดญัตติจุดตุลกรรมาจาให้พระผู้ต้องการอยู่ปริวาส เป็นต้น
๔. หากทายกนิมนต์ไปทำบุญ ก็ไปให้ทายกได้ให้ทาน รับศีล ฟังเทศนาธรรม ได้ กรณีนี้หากโยมไม่มานิมนต์ ก็จะไปค้างไม่ได้.

ส่วนหากว่าจะย้ายไปจำพรรษาในที่อื่นจากที่เดิมที่ได้อธิษฐานไว้หากมีเหตุจำเป็น 5 ประการต่อไปนี้ ภิกษุไม่ต้องอาบัติ แม้จะไปอยู่ที่อื่น ได้แก่

๑. ถูกสัตว์ร้ายรบกวน ถูกโจรปล้น วิหารถูกไฟไหม้ หรือถูกน้ำท่วม
๒. ชาวบ้านถูกโจรปล้น อพยพหนีไป อนุญาตให้ไปกับเขาได้ หรือ ชาวบ้านแตกเป็น ๒ ฝ่าย ให้ไปกับฝ่ายที่มีศรัทธาเลื่อมใส
๓. ขาดแคลนอาหาร หรือยารักษาโรค
๔. มีผู้อุทธรณ์มาล่อ พระพุทธรองค์ทรงอนุญาตให้หนีไปเสียให้พ้นได้
๕. ภิกษุสงฆ์แตกกันหรือมีผู้พยายามทำให้ภิกษุสงฆ์ในวัดแตกกัน ให้ไปเพื่อหาทางระงับได้

ก็นับเป็นสิ่งดีที่จะให้พระภิกษุได้หยุดอยู่เพื่อให้มีเวลาในการพิจารณาพิเคราะห์หลักธรรมต่าง ๆ ปฏิบัติธรรม เลาเรียนศึกษาหาความรู้ที่จะนำไปเผยแผ่โปรดสัตว์หลังออกพรรษาแล้ว ชาวบ้านก็หยุดกิจการงานต่างๆ ไว้เช่นกัน เพราะงานนาก็เพียงแต่คอยดูแล เล็กๆ น้อยๆ พอค่ำก็หยุดเดินทาง จึงทำให้มีเวลาว่างเข้าวัดฟังธรรม ปฏิบัติธรรมตลอดพรรษา และมีเวลาอยู่ดูแลอบรมสั่งสอนบุตรหลานได้

ประเพณีย่อยๆ ในช่วงเข้าพรรษา คือ ประเพณีการถวายผ้าอาบน้ำฝน และถวายเทียนพรรษา

ประเพณีการถวายผ้าอาบน้ำฝน

ผ้าอาบน้ำฝน “วัสสิกพัตร” เป็นผ้าอีกผืนหนึ่งนอกจากไตรจีวร ที่มีพุทธา
นุญาตให้มีความกว้าง สอกคืบ ๑๔ นิ้ว ๑ กระเบียด ๒ อนุกระเบียด ยาว ๔ สอก
๓ กระเบียด จะกว้างหรือยาวกว่านี้ก็ได้ โดยระยะเวลาในการถวายเป็นผ้าอาบ
น้ำฝน คือตั้งแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๗ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘

ความเป็นมาของการถวายเป็นผ้าอาบน้ำฝน ก็คือ ครั้งหนึ่งสมัยพุทธกาล พระ
ศาสดาประทับ ณ พระเชตวันมหาวิหาร นางวิสาขาได้มาฟังธรรม แล้วทูล
อาราธนาพระศาสดาและหมู่สงฆ์ไปฉันที่บ้านของนางในวันรุ่งขึ้น เช้าวันนั้น เกิด
ฝนตกครั้งใหญ่ ตกในทวีปทั้ง ๔ พระศาสดาจึงรับสั่งให้ภิกษุทั้งหลายสรงसन
กาย พระสงฆ์ทั้งหลายที่ไม่มีผ้าอาบน้ำฝนจึงออกมาสรงน้ำฝนโดยร่างเปลือยกาย
อยู่

พอดีกับนางวิสาขามหาอุบาสิกาสั่งให้นางทาสีไปนิมนต์ภิกษุมารับ
ภัตตาหารที่บ้านของตน เมื่อนางทาสีไปถึงที่วัดเห็นภิกษุเปลื้องผ้าสรงसनกาย ก็
เข้าใจว่า ในอารามมีแต่พวกซีเปลือย (อาชีวกนอกพระพุทธศาสนา) ไม่มีภิกษุอยู่
จึงกลับบ้าน ส่วนนางวิสาขานั้นเป็นสตรีที่ฉลาดรู้แจ้งในเหตุการณ์ทั้งปวง เมื่อ
ถวายเป็นภัตตาหารแก่พระสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขในวันนั้นแล้ว จึงได้โอกาสอัน
ควรทูลขอพร ๘ ประการต่อพระศาสดา

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/6/65/Novice_in_the_Buddhist_religion_takes_a_bath.jpg/418px-Novice_in_the_Buddhist_religion_takes_a_bath.jpg

พระศาสดาทรงอนุญาตพร ๘ ประการคือ

๑. ขอลงอาบน้ำว่าสสิกสาฎก (ผ้าอาบน้ำ) แก่พระสงฆ์เพื่อปกปิดความเปลือยกาย
๒. ขอลงอาบน้ำตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เนื่องจากพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกไม่ชำนาญหนทาง
๓. ขอลงอาบน้ำแก่พระผู้เตรียมตัวเดินทาง เพื่อจะได้ไม่พลัดจากหมู่เกวียน
๔. ขอลงอาบน้ำแก่พระอาพาธ เพื่อไม่ให้อาการอาพาธกำเริบ

๕. ขอถวายภักดิ์แก่พระผู้พยาบาลพระอาพาธ เพื่อให้ท่านนำศิลาภักดิ์ไปถวายพระอาพาธได้ตามเวลา และพระผู้พยาบาลจะได้ไม่อดอาหาร
๖. ขอถวายศิลาภักดิ์แก่พระอาพาธ เพื่อให้อาการอาพาธทุเลาลง
๗. ขอถวายยาคุณเป็นประจำแก่สงฆ์
๘. ขอถวายผ้าอุทกสาฎก (ผ้าอาบน้ำ) แก่ภิกษุณีสงฆ์เพื่อปกปิดความไม่งามและไม่ให้ถูกเหยียดหยัน

โดยนางวิสาขาได้ให้เหตุผลการถวายผ้าอาบน้ำฝนว่า เพื่อให้ใช้ปกปิดความเปลือยกายในเวลาทรงน้ำฝนของพระสงฆ์ที่ดูไม่งามดังกล่าว ดังนั้น นางวิสาขาจึงเป็นอุบาสิกาคนแรกที่ได้รับอนุญาตให้ถวายผ้าอาบน้ำฝน (วัสสิกสาฎก) แก่พระสงฆ์

ประเพณีถวายเทียนพรรษา

มีประเพณีหนึ่งที่เกิดด้วยวันเข้าพรรษาและจัดเป็นประเพณีที่สำคัญและสืบทอดกันเรื่อยมา ก็คือ **ประเพณีหล่อเทียนพรรษา** สำหรับให้พระภิกษุและพุทธศาสนิกชนทั่วไปได้จุดบูชาพระประธานในโบสถ์ซึ่งเทียนพรรษาสามารถอยู่ได้ตลอด ๓ เดือน และเป็นกุศlothานอย่างหนึ่งในการให้ทานด้วยแสงสว่าง ซึ่งในปัจจุบันได้พัฒนามาเป็นงานประเพณี "ประกวดเทียนพรรษา" ของแต่ละจังหวัด โดยจัดเป็นขบวนแห่ทั้งทางบกและทางน้ำ ปัจจุบันหลายแห่งก็มีประเพณีหล่อเทียนพรรษากัน โดยนัยยะหนึ่งคือการร่วมมือกันในการการทำความดี หล่อหลอมความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในงานบุญ ตลอดถึงการตกแต่งต้นเทียนที่จะนำไปถวายด้วย ตั้งแต่กลุ่มเล็ก ไปถึงขบวนแห่อันยิ่งใหญ่และสวยงาม เช่นที่จังหวัดอุบลราชธานี เป็นต้น

การถวายเทียนเพื่อจุดตามประทีปเป็นพุทธบูชา นั้น มาจากอานิสงส์การถวายเทียนเพื่อจุดเป็นพุทธบูชา ที่ปรากฏความในพระไตรปิฎกและในคัมภีร์อรรถ

กล่าว ว่าพระอนุรุธเถระ เคยถวายเทียนบูชาทำให้ได้รับอานิสงส์มากมาย รวมถึงได้เป็นผู้มีจักขุทิพย์ด้วย ด้วยการพรรณานานิสงส์ดังกล่าว อาจทำให้ชาวพุทธนิยมจุดประทีปเป็นพุทธบูชามานานแล้ว

แม้ว่าปัจจุบัน สภาพสังคมจะไม่ใช้เทียนให้แสงสว่างแล้ว (แต่บางพื้นที่ก็ยังจำเป็นต้องใช้ ด้วยไฟฟ้ายังเข้าไปไม่ถึงก็มี) มีไฟฟ้าใช้กันโดยทั่วไป ทำให้บางกลุ่มจึงหันมานิยมถวายหลอดไฟแทนเทียนพรรษากันมากขึ้น แต่กระนั้น เทียนพรรษาก็ยังนิยมถวายกัน โดยในวันพระทุกวันช่วงเข้าพรรษา ก็จะมีการจุดเทียนพรรษากันตลอดพรรษานั้น

ในวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษา ทางราชการมักกำหนดให้เป็นวันหยุดราชการ โดยเฉพาะวันอาสาฬหบูชา เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนได้ไปร่วมทำบุญในวันสำคัญทางพุทธศาสนาเช่นนี้ และร่วมใจปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา และ สังฆะบูชา๑๐

ศูนย์วัฒนธรรมศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

เลขที่ ๑๒๘ ถ.ห้วยแก้ว ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

โทร. ๐๕๓-๙๒๑๔๔๔ ต่อ ๑๖๐๒

Email: rmutlculture1@gmail.com